

U jezera se zjeví další dívka z řad cizích studentů. Příslušnost ke konkrétní škole by byla otázkou čistého odhadu, jelikož na sobě nemá nic, co by přímo na některou skupinu studentů odkazovalo - oblečená je do černých zateplených legín s dost viditelnou nepromokavou úpravou, které jsou zastrčené do vyšších kožených pevných bot. Vršek těla kryje černé tričko s rolákem a dlouhým rukávem, které nejspíš bude mít taky nějaké to magické vylepšení, protože i když přes něj nemá nic dalšího, zimou se neklepe. A nebo za to může adrenalin? Kdo ví. Vlasy délky po ramena ji volně povlávají kolem tváře, ve které sídlí odhodlaný výraz, ale jisté napětí tam vidět je. A to víc než dost. Když dojde až před bránu pevnosti, na chvíli zastaví, zvedne modrá kukadla k její impozantní přítomnosti a bezděčně rukou sklouzne k pouzdro na hůlku visícímu společně s další rádkou taštiček a váčků na širokém pásku. No, tak nějaká ta nápopověda k její příslušnosti tam nakonec možná přece jen je... ale tak jdeme dál. //Led. Opravdu doufám, že některá z těch zkoušek se bude odehrávat třeba u moře. Na rovníku. Asi bych brala i poušť, všechno je přijemnější, než tohle. I když...// *Na rtech se jí mihne úsměv.* //Je pravda, že ta ledová stěna je opravdu nádherná.// *Dlaní přejede po ploše před sebou, než vstoupí a jen co k ní dolehne onen šepot, na okamžik strne.* //Hah... na přivítání by mohli ještě trochu zapracovat. Ale jestli s tím má co do činění Kruval, tak by to té úrovni motivace i odpovídalo.// *Jen co obdrží medailon, chvíli si ho v ruce prohlíží, než ho vloží do jedné z taštiček u pásku.* //Fajn. Aspoň mám jistotu, že nějaká cesta ven povede vždycky. Je to jen zkouška... nejde o život.// *Zhluboka se nadechně a vykročí vstříč prvním nástrahám.*

1. úkol

Jen co vejde do vybrané chodby, malinko zpomalí. Zdá se, jako by nad něčím váhala a rukou sklouzne k pouzdro s hůlkou. //Možná kdybych si posvítila...// *Stáhne obočí a hlouběji se nadechne.* //Ne. Neblbni. Ta tma tu je z nějakého důvodu.// *Očima kmitne kolem sebe, no, je vidět, že je dost nesvá. Skoro to vypadá, že se otočí a zkusi nějakoujinou chodbu, ale nakonec přeci jen povytáhne bradu kousek víc a vykročí. Jaká to směla, že hned vzápětí se ozve ono křupnutí, prpadne se jí noha a ona s hlasitým vyjeknutím máchne rukama a očividně naprostě instinktivně se s dalším prudkým krokem vpřed prostě promění v ocelota.* //Doprdele práce!// *Bezmyšlenkovitě udělá několik rychlých skoků vpřed, očividně absolutně neřešic, že tam může čekat něco ještě horšího, nebo se zkrátka jen spoléhá na silnější smysly svého chlupatého já, do kterého se právě dostala. Po páru skocích s prudkým mávnutím ocasu zastaví a celá ještě trochu najezená zůstane stát.* //Tak jo... musím dál... aspoň... aspoň už trochu vidím.// *Když k ní ale začnou doléhat šepoty, to se instinctivně maličko nahrbí, jako by se před tím snažila schovat, zkrátka trošku vyděšené nerohodné kotě, co si budem povídат. S tichým mňauknutím, které zní až příliš ublíženě třísně packou s vytaženými drápkami nedalekam vedle sebe, jako by snad měla možnost ty hlasy seknout a po několika pokusech se prostě rozeběhne chodbou dál. Nutno však podotknout, že tentokrát už to není tak bezhlavé jako po tom propadnutí, nene, tentokárt je vidět větší pozornost věnovaná samotnému okolí. Nebo aspoň teda v mří, jaká je reálná v tmavé chodbě, že...* [Uživatel použil Registrovaný zvěromág. A je to tady! Než stačí kdokoliv mrknout, kouzelník se ladně přemění ve svou zvířecí podobu. Proměna proběhne s naprostou samozřejmostí a lehkostí, jako by to byl pro něj denní chléb. Ted může nenápadně zmizet z dohledu, proplížit se kamkoli, kam by se jako člověk nedostal, nebo elegantně vyklouznout z nepříjemné situace. A když se zase promění zpět? Jen si upraví hábit a s úsměvem pokračuje dál, jako by se nic nestalo.]

//Chodby. Krása.// *Pohledem kmitne mezi třemi cestami, které se před ní otevřou a malinko si skousne ret, když si rukou zastrčí pramen vlasů za ucho.* //Tak jo... která?// *Popojde k ústí úzké cesty a opatrně do ní nakoukne a nespokojeně stáhne obočí.* //To až moc připomíná naše tréninky. I když ty naštěstí aspoň nejsou na ledu... ne. Tohle ne. Jestli je možnost volby, tak se rozhodně nechat dobrovolně napichnout na led jak živej špíz.// *Přejede k druhé chodbě, ovšem ani tady nevypadá kvůjjak nadšeně.* //Šepot... Vítr... Stíny? Opravdu? Minule to nestačilo?// *Nespokojeně se zamračí a bez většího zaváhání zamíří ke třetí chodbě, u které se zastaví a naprázdno polkne.* //Jo, tma, šepoty... to je přesně to, kde chchi strávit takový nádherný večer. Perfektní.// *Zamračí se ještě víc, udělá krok vzad a přejede pohledem všechny možnosti.* //Super, takže možnosti jsou ze sebe udělat dobrovolně špíz, nechat se odrouknout a kochat se přitom iluzemi nebo jít tmou a pokecat si s šeptajícími hlasy... páni... to je výběr hodný- to je jedno.// *Pohledem sklouzne ke tmě.* //Tady aspoň neuvidím, až se mě něco pokusí napichnout nebo sežrat.// (TEMNÁ STEZKA) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 3.]

2. úkol

Jen co dojde ke konci chodby a před ní se otevře sál, ztuhne. Zastaví, ani ocasem už nekmitne a dost viditelně prostě zaváhá. Chvíli jen hledí na ten plamen, než k němu opatrně vykročí. Našlapuje tiše, měkounce, jak jen kočkovité šelmy umí, ovšem je vidět, že to není úplně komfortní prostor. Jde lehunce přikrčená, srst na zádech malinko naježená, až dojde přímo k plameni. Opatrně k němu natáhne hlavu, tichunce začuchá, ale když se v plameni zjeví první tvary, na okamžik ztuhne, než se ještě výrazněji naježí, vycení zuby a prudce zaprská. S pohledem pořád upřeným do plamene udělá několik rychlých kroků zpět, než se zastaví, oči ztraceně kmitají z ohně na sál a zpět. Jen co však přijde řada i na ony hlasy, to se celá shoulí, jako by se snažila schovat, prskání přejde do zoufalého mňaukání, kdy se otočí a prostě se úprkem pokusí dostat aspoň ke zdi, kde schoulená zůstane u zdi ještě několik vteřin, než se promění zpět do své lidské podoby. Viditelně uhnána, zpocená, zadýchaná, jako by ten prožitek ve zvířecí podobě byl... no, o poznání intenzivnější, než by se jí líbilo. CHvíli tam sedí, zády opřená o ledovou stěnu za sebou a lehce zavrtí hlavou. //Dost. Jsou to jen iluze. Nevnímaj to.// *Rukama si zakryje učí, pevně semkne víčka.* //Je to jak v tom labyrintu. Dýchej. Je to-iluze. Není to skutečné.// *Zdá se, že čím nekonkrétnější tvary jí oheň kouzlí před očima, tím větší panika se jí zmocňuje. Nejedná se o žádné konkrétní obrazy, postavy nebo scény. Spiš to vypadá jako naprostota chaotická změť barev, zmatku, pohybu a do toho šepoty, které jako by nechtěly odejít.* //Dost... dost!// DOST! *To už strhne ruce z uší, otevře oči a zapíhne do plamene zamračený pohled plný jejího vlastního ohně.* Na tohle není nikdo zvědavý. *Zavrtí prudce hlavou, ale zní to, jako by nemluvila k ohni, ale sama k sobě.* Už tomu nebudu utíkat. Už ne. *Zamumlá si pod nos, když se postaví na roztrhané nohy a rozejde se k ohni, ignorujíc vše, co k ní vysílá.*

3. úkol

Když kouzlo nevyjde, to ji tváří probleskne lehká frustrace. //Opravdu? Vážně zrovna teď?// *Tiše si povzdechne.* //I když co čekáš, dyž máš nervy na dranc...// *Možná by vypustila i něco nahlas, ale to by se už panák nemohl dát do pohybu a nemohl jí uštědřit první zásah.* Do hajzlu! *Vyjekne, než se pokusí co nejrychleji dostat z jeho dosahu nějakým tím plynulým úskokem. Nebo teda... plynulým aspoň v rámci možností co jsou reálné na ledě a s ušetřeným zásahem. Jen co se (snad) dostane z jeho dosahu, šlehne po něm vztekým pohledem a promne si zasažené místo.* //Okej. Tak tohle asi... nebude myšleno jako hra. Dobrý vědět. Ale co teď?// *Očima těkne mezi hůlkou a věcmi opodál.* //Hole s runami... super... větší výhodu jste kruvalským už dát nemohli, co?// *protočí oči, než namíří hůlku k oné hromádce a zatímco po očku sleduje týpečka, provede inkantačku.* Accio sekera! //Že bych aspoň využila ten trénink ze včerejška?// [**Uživateli se nepodařilo kouzlo Accio.**]

Jakmile se světlo ztlumí, ona se zastaví a dlouze vydechně. Jako by s pohasnutím plamene i z ní padla ta nepříjemná těha pryč a ona se bez zaváhání vydá k novému průchodu, jako by jediné, na čem záleží, bylo odsud co nejrychleji zmizet. S přibývajícím křupáním pod nohami se i její nálada blíží víc a víc bodu mrazu, ale pokračuje dál, nejspíš už je poučená z minulých úkolů, že holt prostě jiná cesta dál nepovede. Oči pevně upřené před sebe, jak se nejspíš snaží koncentrovat pozornost na to, co má za cíl a ne na to, co se jí snad snaží nějak rozhodit. Že by ale působila po minulé zkoušce kdovíjak odhadlaně a vyrovaně, to se opravdu říct nedá. Spiš působá, že kdyby se teď zastavila, tak sáhne pro ten medailon do tašky a prostě zmizí. Ale zatím se drží! Jen co se však dostane do další místnosti a uvidí onu postavu, to se zastaví a na tváři jí vykvete naprostota dokonalý "really?" pohled. No to si ze mě už někdo dělá... *Rozhlédne se kolem sebe, než rozhodí celkem zoufale rukama.* Haló! Boj? Vážně? *Oči jí sklouznou k oněm zbraním, kdy si jen tiše odfrkne.* //Provaz... na tebe...// *oči zvedne k týpkovi a zazubí se, když k němu pozvedne packu.* No nazdar. Vypadáš úplně stejně nadšeně jak já, že tu musíš strašit. *No jo, zdá se, že si někdo chce zkousit tu situaci trochu odlehčit, ale to napětí ani pod bllbými kecy schovat nezvládne. A zřejmě nemá ani mc chuť riskovat zbytečný konflikt, když ještě než se rozejde k oněm serepetičkám, tak z pouzdra prostě tasí hůlku.* Petrificus totalus! [**Uživateli se nepodařilo kouzlo Petrificus Totalus.**]

AU! *Když se místo sekery dočká jen dalšího zásahu, je vidět, že už má skutečně celkem na krajíčku. Dokoncei ten následný úhyb je o poznání krkolomější, pomalejší a... no horší.* Já to myslela vážně! Fakt na sobě začnu makat! Už na sobě makám ted'! No fakt, vidíš to? Vůbec-se nenehcávám ovládnout-vztekem! *No jo, fakt ted' místo řešení ledového zabijáka mluví ke své naružovělé hůlce. Na druhou stranu, ona ta hůlka je ted' nejspíš to, co ji dělí od totálního fiaska a kompletně nakopané zadnice a aspoň šancí na úspěch, že. A tak ji prostě znova namíří na sekuru.* Accio sekera! [Uživateli se nepodařilo kouzlo Accio.]

Když se opravdu trefí, div že tam nevýskne nadšením. Dokocne se zdá, že na chvilku i zapomněla na ony bolestivé zásahy... ke kterým se hned vzápěti přidá další. Uhm. Dneska to bude bolestivá noc. //Fajn. Takže... to chce víc pozornosti... ale i on vypadá, že ho to dostalo.// *I přes tiché skuhráni po dostání se z jeho dosahu i do třetice to vypadá, že ji jeho vlastní svízel celkem i těší. Aspoň na pár chvilek, než jí ten úsměv, s pohledem zapichlým do té sekery zapichlé pro změnu do jeho těla, malinko ztuhne.* Doprdele.... //vážně jsem svou jedinou sekuru hodila a... nechala ji zapichlou v něm?!! *Jen co se pokusí uhnout případným dalším pokusům, očima sklouzne k oné hromádce opodál.* //Lano. Proč jsem k ní nepřivázala to pitomé lano?!! *Natáhne se po tonom laně, než vytasí hůlku a na okamžik semkne oči.* //Prosím. Fakt slibuju, že se dám na pravidelné meditace a ty emoce zrkotím. Fakt budu vzorná. Jen mě ted' nepodraz, další fiasko nepotřebuju.// Accio sekera! [Uživateli se nepodařilo kouzlo Accio.]

Tak a dost! *Prskne vztekle a možná byjí z papule uteklo i něco více, kdyby opět neschytala další zásah, který z ní dostane hezky procítěné zaskučení. Ale tak nejake to uvažování ji asi ještě zůstává i při tak smutné situaci, jako je skore 2:00 pro cápečka v bílém, jelikož se mu pokusi i tak ještě jednou prosmýknout pro tu sekuru se rozbehne hezky sama. Po svých. Hezky po mudlovsku. Prootže očividně na velkého ledového zabijáka prostě musíme jít po mudlovsku, aby byla aspoň minimální šance na... neumřítí, uhm. Jen co doběhne k hromadě, čapne sekuru a bez většího zaváhání se otočí a prostě ji tam po něm mrskne, jak na té akci u jezera. Akorát tentokrát je ten terč trochu větší a je bílý celý. Hups. To by moc bodů asi nebylo ani kdyby ho fakt trefila.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 4.]

Zdá se, že tentokrát ji její miserný úspěch dodá i trošku motivace. A že ji zřejmě opravdu potřebuje, chudák. Zachýchaná, viditelně unavená... domlácená. On ten pohyb prostě nějaké známky zásahů má. A dost viditelné. Vlastně se zdá, že vůbec nějak máchat tím mečem jí dává pěkně zabrat. Však i ten skoro až teskný pohled, který zapichne do sekýrky v cápečkově asi napovídá dost... ale tak co už... holt meč je asi momentálně jediná jistota, i když dost poslidérní a tak si ho tam drží pevně, jako by na něm závisel její život. Uhm... on vlastně možná i závisí, co? A tak tam prostě jen stojí a jak kdyby čekala na rozsudek smrti vyčkává, až se k ní jeho veličenstvo opět rozejde. Očividně je už na aktvní útok trošku... no, zničená. [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 6.]

Při dalším zásahu... no, to už se jí ty oči slzami opravdu zalijí. No co, není neporazitelná. A očividně popíráni bolesti může být třeba i zajímavý koniček, ale co je moc, to je příliš a onen páť bolestivý zásah je prostě páty bolestivý zásah. Na některých školách se zvládání bolesti venuje nejspíš trochu miň času než na jiných. Očividně už hůlku prostě vzdala, jelikož ji zastrčí do pouzdra a s tichými vzlyky se pokusí dostat k oné menšíci se hromadě. //Vážně tu budu bojovat... mečem? Však já ani nevím, jak se drží!// *Dívá se na tu zbraň jako by byla pokrytá kysleinou, ale zřejmě nakonec dojde k otmu, že je to prostě... to menší zlo v proovnání s holí.* //S trohou štěstí mu zvládnu useknout ruku. Je to jen led... a kov. Ale i led! A ten přece... přeseknu.// *Naprázdně polkne, počká si než se velemužík přiblíží a prostě se pokusí mečem švihnout. A snad i trefit jeho ruku se sekrou.* [Z rozsahu 1-6 padlo číslo 3.]

4. úkol

Když i po posledním pokusu o zásah schytá ten zásah i ona, to už jí tam ty slzy prostě vytrysknou naplno. Kdo ví, jestli je to jen bolestí, nebo i notnou dávkou frustrace, která se jí tam ve tváři objeví hned vzápětí. Ale nejspíš to, že tentokrát už to schytal dostatečně i onen týpeček, stačí, aby ještě zatla zuby a jeho ústup doprovodila dosatčeně nakrknutým pohledem. Jen co zmizí, ona si kecne na zem, kdy za tichunkého poříkávání přejíždí po pohmožděných místech, nejspíš ve snaze zjistit, jak moc vážné to nakonec bude. A zdá se, že zrovna nadšená fakt není. Však ono by bylo asi jednodušší vyjmenovat místa, kam dneska ten zásah nedostala, než místa, která to schytala. Ale tak, aspoň k něčemu ten chlad v ledové pevnosti je dobrý, no ne? Však každý ví, že zchlazení pohmožděnin je cílem účinná metoda, jak je aspoň dočasně znecitlivit a tak si tam prostě nabere hrst ledu, který se tam prostě někde válet musí a postupně si ta nejhorší místa začne chladit. To, že se u toho tváří jak boží umučení a občas jí uteče nějaké to zasyknutí je určitě naprostě pochopitelné a když ji nikdo nevidí, tak se zdá, že jí to ani nijak nevadí. Alespoň z hlediska zachování nějaké fasády. Jen co se však nějak poskládá a rozejde se vstříc posledním dveřím, je vidět, že už je dneska opravdu vyšťavená. Adrenalin je sice suepr věc, ale tak... očividně tady slečna má prostě své hranice. A pokud už je neprekročila, tak se k nim aspoň dost povážlivě přiblížila. A nadšená z toho opravdu není. //Už jen... poslední. Musí to být poslední... led a oheň už byl. Netuším, co za vtip měl být ten pošuk teď, ale...// *Rukou sklouzne k taštičce, kde má schovaný amulet, ale nakonec i zase stáhne.* //Ne. Dodělám to. Neuteču. Tentokrát ne.// *Když se před ní ale objeví ono srdce... viditelně zaváhá. Nejspíš jí dojde, co je zde za úkol, ale že by se do toho kdovíjak hnala...* //Oběť... to nebyla dostatečná oběť to všechno, co jsme museli splnit?// *Bezděčně si jemně přejede po nějvětší pohmožděnině.* //Mám pocit, že jsem se už obětovala víc než dost. Kdyby mi někdo po terénkách ve čtvrtáku řekl, že dobrovolně projdu ještě něčím horším, tak se mu vysměju.// *Malinko svraší obočí, když k srdci dojde a přiblíží k němu ruku. Nedotkne se ho, ale chybí opravdu jen kousíček. Tíše vydechne, na chvíli zavře oči a chvíli nic nedělá.* //Oběť... něco, co je pro mě tak důležité, že... to bude dávat smysl při takové zkoušce.// *Zvedne oči ke krystalu a zamračí se.* //Vážně mi soutěž mezi školami stojí za to, abych se toho vzdala? Nebo je to jen symbolické? Vrátí se to? Nebo o to přijdemé úplně?// *Očima těkne kolem sebe, je vidět, že už je opravdu vyřízená, ať už po stránce fyzické nebo psychické.* //Tak fajn. Co nějaký... zlatý střed.// Obětuju... *Ve tváři se jí mihne skoro až rezignované pobavení. svoje místo v turnaji? *Zauubí se na krystal, jako by ji bylo naprostě jasné, že tudy cesta nevede, ale tak... za pokus to stojí, no ne? Opravdu tam chvíli stéjí, čeká, jako by doufala, že srdce začne pukat hradostí nad její nesobekostí.* Ale no tak... však musíš vědět, že jsem o to místo fakt stála... fakt hodně. Narozdíl od bradavických jsem kvůli němu jela na druhý konec světa, to samo o sobě je oběť jak blázen. A teď... se toho dobrovolně vzdávám. Takže...? *Povytáhne obočí, než si dlouze povzdechne, když se nic neděje.* //Jak jinak. Ale uznávám, tohle by spíš než oběť, byla odměna. Začínám fakt váhat, jestli na to mám.// *Nechá ruku klesnout, skousne si ret a notnou chvíli prostě jen mlčky stojí. Po nekonečné chvíli však pozvedne pohled, který je ale o poznání vážnější.* Vezmi si... *Povzdechne si a naprázdno polkne.* mou intuici. *Šepťte nakonec, když sevře ruce v pěst, kterou rozevře až ve chvíli, kdy položí dlaň na srdce, snad ve snaze spolu s onou obětinou dovnitř vložit i požadovaný kus své magie.* //Doufám, že si uvědomuješ, jak cennou věc ti teď dávám...// *Pevně semkne víčka.*

Když se krystal konečně rozzáří a ona je svědkem ustupující pevnosti, skoro se zdá, že se jí i ulevilo. Ale očividně ani tato úleva není dostatečná. Ve tváři má pohled ztraceného štěněte, které zapomnělo, kudy se jede domů, chvíli se dokonce zdá, že tam i zůstane stát, jako by se najednou nemohla rozhodnout, jestli je lepší zůstat nebo odejít. Jako by i tohle jednoduché rozhodnutí prostě bylo... nad její sily. Možná štěstí, že je venku noc a mráz... to je pak to rozhodování nejspíš přeci jen jednodušší... nakonec se tedy nejspíš rozhoupe a hezky s pokulháváním se rozejde přes zamrzlé jezero ke břehu.